A siroki önkormányzat háromhavonta megjelenő folyóirata

A Mi Falunk

XXXIII. évfolyam, 1. szám 2025. március

AMIRŐL A SIROKI KŐLYUKAK MESÉLNEK…

TARNA ÉS ÁRNYAS LEGENDÁJA

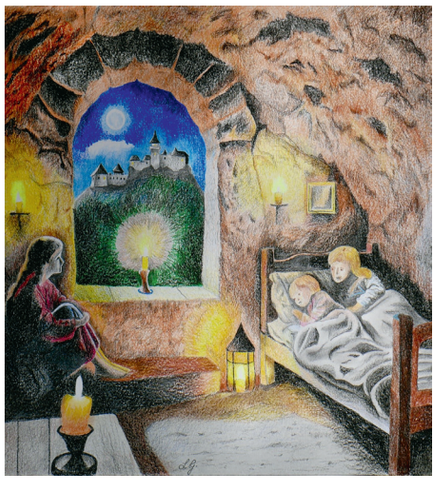

Ahol a Mátra és a Bükk találkozik, közöttük bújik meg az árnyas fák lombjai alatt a kacskaringózó Tarna patak mentén Sirok kicsiny faluja. A falusiak többsége a hegyoldalba vájt kőlyukakban élte csendes mindennapjait. Az egyik takaros kőlyukban lakott egy család két gyermekével, egy kisfiúval és egy kislánnyal. Este volt, már csak néhol lehetett látni világosságot a falu házainak ablakán. Kitekintve sejtelmesen körvonalazódik a hegyoldalon álló Darnó király vára, mely évszázadok óta őrködik a falu felett.

Gyertyafénynél készülődtek a gyermekek az esti lefekvéshez, és izgatottan várták, hogy milyen mesét hallhatnak ma az édesanyjuktól. Édesapjuk eközben fát hozott a tűzre. A dunyha alá bebújva, tágra nyílt szemekkel várták a gyerekek, hogy elkezdődjék a mese. A dobkályhában lobogó tűz mesealakokat festett a kőlyuk mennyezetére.

– Hallottatok már a tündérekről és a lidércekről? – kérdezte az édesanya. – Nem? Akkor elmondom…

Sirok erdeiben élnek a tündérek. Nyáron a természetből, napfényből, virágokból magukba szívják a szépséget és jóságot. Télre az emberek szívébe költöznek, hogy szeretetet árasszanak a zordabb időkre. Ősi ellenségeik a lidércek, akik a Nyírjes-tó legsötétebb mocsaras zugaiban rejtőznek, és csak a hajnali ködben járják ördögi táncukat. Ez a tó hajdan tiszta vízű volt, tele halakkal, békákkal, körbeölelve madárcsicsergéssel. Ám a tó egyszerre csak megváltozott. Lidércek költöztek oda. Aki arra jár, azt körülfogják. Kedvesen énekelnek neki, hogy mindenféle mézes-mázos dolgokkal a mocsárba csalják.

– És mi lesz velük azután?

– Elnyeli őket a láp!

Ezek a gonosz lények nappal nem mutatkoznak, de éjszaka felveszik kékes-lilás lángruhájukat, és eszeveszett táncba kezdenek. Mint a forgó szél, úgy suhannak a mocsár fölött. A fák lehajolnak, a nádas szinte sír, az avar az égig repül. Jaj annak, aki arra téved!

Egy éjjel Tarna, a szépséges fiatal tündérkirálylány álmatlanul forgolódott ágyában. Sehogyan sem tudott elaludni. Gondolta, kisétál a tölgyerdőbe. Egyre beljebb és beljebb merészkedett az erdő sűrűjébe, mígnem egyszer csak ott találta magát a békanyálas, sötétvizű lápnál, ahol a lidércek járták bűvös táncukat. A tündérlány egy bokor mögé bújva, megbabonázva nézte őket. *(Folytatás a következő oldalon.)*

Egy lidérc, akit Árnyasnak hívtak, észrevette és a háta mögé lopódzott. Hosszasan figyelte a tündérlányt, aki hirtelen megfordult. Pillantásuk találkozott. Árnyast azonnal megigézte Tarna magával ragadó szépsége.

Szívük lángra lobbant, de tudták, hogy az őseik közötti örök hadakozás miatt sosem teljesülhet be szerelmük. Tarna bánatában csak sírt és sírt, könnyei lecsorogtak a várfalon, ezzel duzzasztva a patakot szélesen hömpölygő folyóvá. Darnó király szíve összeszorult lánya keserves zokogását látva.

– Mi a baj, édes lányom? – kérdezte. – Miért sírsz itt naphosszat?

– Sírok, sírok, hogyne sírnék, édesapám, hiszen hatalmas bánatom van. Egy lidérc rabolta el a szívemet.

A király ezt hallván éktelen haragra gerjedt, és mérgében akkorát csapott a Török asztalra, hogy a hegytetőn imádkozó barát és apáca menten kővé dermedt. Tarna bánatában kiszaladt a várból, és csak szaladt, szaladt egészen a kőkútpusztai nyírfaerdőig, ahol kimerültem összeroskadt.

A király szíve idővel megenyhült és lánya keresésére indult. Meg is találta a nyírfaerdő kellős közepén.

– Ne bánkódj, édes lányom! Megálmodtam, mit kell tennetek, hogy egymásé lehessetek! – kezdte Darnó király.

– Ha Szent Iván éjjelén isztok a mágikus erdei forrás hűvös vízéből, attól azonnal emberré változtok. De azt tudnotok kell, hogy onnan nincs visszaút. Ha egyszer emberré változtatok, soha többé nem térhettek vissza sem a tündérekhez, sem a lidércekhez. Nagyon fáj ez nekem, de a te boldogságod mindennél fontosabb számomra.

Tarna izgatottan várta a hajnali találkozót Árnyassal, hogy elmesélje kedvesének, hogyan lehetnek egymáséi. Árnyas megörült, hogy nem csak szíve választottját nyerheti el, hanem a lidércek gonosz világát maga mögött hagyva egy jobb útra térhet. Szent Iván éjjelén elmentek a mágikus erdei forráshoz, megmerítették a szerelem kelyhét, és mindketten ittak belőle. A varázslat megtörtént, már emberként pillantottak egymásra. A forrás vizének tükrén megcsillant a hold fénye, és azt suttogta: „Legyen a nevetek Gergely és Sára."

– De hát titeket is igy hívnak, édesanyám! – kiáltott fel egyszerre mindkét gyermek.

Anya és apa egymásra néztek, és sejtelmesen elmosolyodtak.

A meseírók: Biricz-Lajtos Judit, Gál Zoltán, Hadady Gabriella, Ipacs Beáta, Lengyel Gábor, Tóth-Déri Adrienn, Tuza Gábor
A mese illusztrációját készítette: Lengyel Gábor

SZAVAZZ A FALU MESÉJÉRE!
A Nemzeti Művelődési Intézet által meghirdetett Falu meséje projekt keretében készült történetünkre
2025. március 24. és április 21. között lehet szavazni!
Célunk, hogy bekerüljünk az ország mesekönyvébe, ezért minden szavazat számít!
Minden egyes IP címről (készülékről) akár 5 szavazat is leadható!
Köszönjük a támogatást!
A közönségszavazás linkje a Facebook oldalunkon megtalálható és a kisbíróban is megjelenik.
Tegyük együtt ismertebbé településünket!

KATOLIKUS BÁL

Ebben az évben január 31-én került megrendezésre az immár hagyományosnak mondható farsangi rendezvény.

A bál közös imádsággal kezdődött. Ezután a siroki Ave Maria templomi kórus keresztény ifjúsági énekeket adott elő gitár- és egyéb hangszeres kísérettel. Ráad ásként pedig a Legyetek jók, ha tudtok című sláger is elhangzott. Köszönet illeti a kán-

tor urat és Varga Jocit is a közreműködésért.

A terpesi hagyományőrzők idén A pletyka című vidám népmesével készültek, és csaltak mosolyt a közönség arcára.

A szajlai Pünkösdi Rózsák múltidéző műsora – A fonóban címmel – jó hangulatot teremtett népi énekekkel és táncokkal. A folytatásban Igaz Sándor tangóharmonika-játéka káprázttatta el a közönséget.

Ezután a fiatalabb generáció vette át a stafétát: a Tarna(part) izánok az emberi élet szakaszait imitálták zenés, táncos, humoros jelenetekkel.

Végül Árvai Ferenc plébános zárta a fellépők sorát, aki a Széles a Balaton vize kezdetű nótát énekelte el szlovák és magyar nyelven is. Elmesélte a történetet is, hogy miért tudta tótul is az éneket, s hogyan nyert versenyeket a szlovákoknak elkönyvelt kisfiú.

Farsangi bál nem múlhat el jelmezes felvonulás nélkül. A gyermekek örömmel mutatkoztak be, és fogadták a tapsokat, na meg az ajándékokat Feri atya jóvoltából.

Mivel ez a bál úgynevezett „batyus bál”, ezért az otthonról hozott finomságokat fogyasztják a vendégek, szívesen kínálva az asztaltársaságot is.

A zenei szolgálatot idén is Lizák Sándor és Varga József (Joci) biztosította. Hálás köszönet érte!

Mindig nagy izgalom kíséri a tombolahúzást, most sem volt ez másként. Itt szeretnénk megköszönni a tombolához felajánlott ajándékokat.

Ez a közösségi alkalom nem jöhetett volna létre sok jószándékú ember munkája nélkül. Köszönet illeti őket!

Reméljük, mindenki jól érezte magát, és jövőre is eljön!

Forgó Lászlóné

JÓTÉKONYSÁGI BÁL 2025

– EGY FELEJTHETETLEN ESTE A KÖZÖSSÉGÉRT

Idén immár 28. alkalommal rendeztük meg a Jótékonysági bálunkat, amelyre hosszú időn át készültünk. Az eseményre összesen 134 vendég érkezett, akik egy felejthetetlen estét tölthettek el együtt, miközben nemes célt támogattak.

Az estét Tuza Gábor polgármester úr nyitotta meg ünnepélyesen, míg az est házigazdája Gál Zoltán alpolgármester úr volt.

A bál különleges pillanata volt az iskolások táncos műsora, amely nagy tetszést aratott a közönség

körében. A fiatalok lelkes előadása megmutatta, milyen tehetséges fiatalok élnek községünkben.

A vendégek számára a kiváló vacsorát a Végvár ételbár biztosította, amely mindenkinek ízlett. Az este folyamán a jó hangulatról a Holi Band gondoskodott, akik zenéjükkel hajnalig mozgásban tartották a táncolni vágyókat.

A rendezvény egyik fénypontja a tombolahúzás volt, amelyhez rengeteg felajánlás érkezett. A résztvevők nagy számban vásároltak tombolát, ezzel is hozzájárulva a jótékonysági célhoz. A szervezők ezúton is köszönik mindazok támogatását, akik hozzájárultak az esemény sikeréhez.

Összességében egy fantasztikus estét tölthettünk együtt, amely nemcsak a szórakozásról, hanem a közösségi összefogásról és jótékonyságról is szólt. Köszönjük mindenkinek, aki részt vett, támogatott, és hozzájárult a bál sikeréhez! Reméljük, hogy jövőre ismét találkozunk!

A résztvevők, jegyvásárlók mellett köszönjük azoknak is a támogatást, akik vagy tombolatárgyat ajánlottak fel, vagy támogatójegyet vásároltak:

Ádám Éva
Árvai Ferenc
Bakó-Virág Andrea
Bárdosné Ipacs Diána
Barna Zsolt
Biricz-Lajtos Judit
Borics József
Bujáki Márk
Csirke László
Dr. Kovács László
Dr. Kristofori György
Dr. Ráki Csilla
Gál Zoltán
Gulyás Zoltán
Hadady Gabriella
Horváth László
Inczédy Krisztina
Jónás Réka
Juhász Pál
Juhászné Zelei Edina
Kisvakond Kereskedőház
Kisvarga Tiborné
Kovács Gyula
Kovács Tiborné
Kovács Zoltán
Kozics György
Lajtosné Lécz Erzsébet
Lakatos István
Lakatos Karolina
Lengyel Gábor
Majoros András
Mártony Lajos
Mekk Mester Barkács és Iparcikk
Mengyi Péter
Németh Gabriella
Panyik Anita
Pizza Ritz
Sirok Községi Önkormányzat
Sirok Község Roma Nemzetiségi Önkormányzata
Szakács Gábor
Szanyi Árpád
Tamasik Gyuláné
Tarjányi Patrícia
TUBEX Mátra Kft.
Tuza Gábor
Tuza Gáborné
Vártársaság Sirok Egyesület
Vezér István
Vígh Lászlóné
Zerin Péter
Zsidei Istvánné

„PETŐFI SÁNDOR: A KÖLTŐ, A FORRADALMÁR”

A márciusi ifjak tetteire és a pesti forradalom 177 éves évfordulójára emlékeztek Sirokban, a Mátra Művelődési Ház falai között az érdeklődők. Szokás ilyenkor, hogy az óvodások és az iskolás gyerekek versekkel, dalokkal, színpadi játékkal elevenítik meg az akkori eseményeket.

Március 14-én csupán „félházzal” vágtunk neki az ünnepi emlékezetnek. A Himnusz elhangzása után alpolgármester úr szavai adtak lendületet a folytatásnak. Az Országh Kristóf Ált. Isk. hetedikes színjátszói forradalmi hangulatban, magas hőfokon játszva elevenítették meg a márciusi ifjak tetteit. Volt itt minden: menetelés, lármázás, nyomda lefoglalása, zászlók bontása, szavalatok, és még sorolhatnám. Nagy tetszést arattak műsorukkal, amelyre igazán büszke volt osztályfőnökük, Gál Zoltán is.

Ha már a neveknél tartunk, akkor kiemelném azokat a „márciusi ifjakat”, akik a hátukon vitték a „polgárosodó Magyarország üzenetét”: Czeróczki Szabolcs, Balázs Kálmán, Tóth Viktor, Szajkó Rikárdó, Déri Amina, Járdán Izabella. Köszönöm mindenki aktív hozzáállását!

A Kölyökvár Óvodásai versekkel és táncukkal adták közre, hogy Magyarország az én hazám, és rabok tovább nem leszünk. A zenei bejátszás passzolt a kor hangulatához, finom mozgásuk visszaidézi a XIX. sz. hangulatát. Köszönjük a felkészítő óvónéniknek, Bakó-Virág Andreának és Gyenes-Pető Ágnesnek.

Hagyomány ilyenkor az is, hogy koszorúkat helyezünk el a templomkertben, a hősi emlékműveknél. Sajnos az időjárás közbe szólt (zuhogó eső), így a kultúrház nagytermében helyeztük el a megemlékezés virágait.

Ma megint csak méltó módon ünnepeltünk. Kifejeztük tiszteletünket azok előtt, akik életüket adták a magyar szabadságért, a hazáért, a nemzetért.

Köszönjük, hogy velünk tartottak, hogy együtt tudtunk ünnepelni.

2025. MÁRCIUS 15.
ÜNNEPI BESZÉD

Az 1848. évi nagy francia forradalom alapvetően átrajzolta Európa politikai arculatát. A Szent-szövetség államai már nem képesek megbirkózni a rájuk nehezedő nyomással. Új eszmék, új irányzatok születtek. A feltörekvő polgárság zászlajára tűzte a Szabadság, Egyenlőség, Testvériség jelmondatát. Kibontották a zászlókat.

„Hajrá, előre hát! Ma harcba hív hazád!”

Gyújtogatás, rendbontás, kivégzések, utcai harcok jellemezték és adtak tanúbizonyságot arról, hogy valami nagy dolog van készülőben. Európa nagyobb városai lángokban állnak, sorra dőlnek meg királyi trónusok. A párizsi hírek március elején érték el Magyarországot. Nem érte váratlanul felvilágosodott polgárainkat a hír, hiszen a reformkor nagy alakjai már elvetették a szabadság magját. Kossuth Lajos színre lépése már megalapozta azt a hangulatot, amely kimondatja a nép szabadságát és függetlenségét. Kossuth élénk szónoki képességét az akkori liberális, radikális ifjúság is észrevette. Olyan lelkesen vitatkoztak, cseréltek eszméket, hogy szinte beleremegtek a Pilvax kávézó falai. Feltűnt egy fiatal költő, aki verseivel felnyitotta a szemeket, lelkes fellépésével erőt adott a bátortalanoknak. E mozgalom középpontjába egy olyan fiatalember került, aki minden szimpátiájával belopta magát a magyar szívekbe.

Petőfi Sándor: a költő, a forradalmár.

De, kiből lesz forradalmár? Forradalmárok csak úgy nem teremnek. Az értelmező szótár ezt írja a forradalmárról: szabadságharcos, felkelő, lázadó, zendülő, lánglelkű. Ezt a fiatalembert megfertőzte a szabadság vírusa. Tollat ragadott, és penge élű eszével papírra vetette gondolatait. Nem félt semmitől, senkitől. Korabeli barátai: Vasvári, Jókai, Vidats, elképedve nézték elszántságát, szunnyadni nem akaró energiáját. A Nemzeti dal c. verse olyan hangulatot teremtett, amely emberek tízezreit hozta lázba. Kívülről fújták a versszakokat, a refrén meg maga volt a katarzis. Petőfit vitte előre a szíve. Olyan nagy szívvel áldotta meg a sors, amibe belefért az egész magyar nemzet sóhajtása, kívánsá-

ga. Forrt a vére. Nyughatatlansága, türelmetlensége hajtotta előre, és bátran hangoztatta:

„Gyerünk és csináljunk forradalmat!"

Megnyerte magának az egyetemi ifjúságot, nem foglalkozott az ellenük kivezényelt katonasággal sem. Kényszerhelyzetbe hozta a régimódi politikusokat, és francia, olasz mintára kokárdát tűzött a zubbonyára. Szinte látta maga előtt, hogy mi fog történni. A tömeg élére állt és hangoztatta: „Itt az idő, most vagy soha!" Fel kell rázni a népet, meg kell mutatni a helyes irányt. „Feltámadott a tenger, a népek tengere….!" című versével még jobban fokozta a hangulatot. Pedig Petőfi életében nem járt egyik tengernél sem. Akkor honnan tudhatta, hogy milyen az, mikor valóban megemelkedik a tenger vízszintje, amikor hatalmas hullámok szakítják szét a törékeny hajókat. Képzelőereje is zseniális volt.

„Magyarország pillanatai drágák. Nincs többé idő hosszas tanácskozásra avagy éppen hallgatásra. Egy gondolat rezgi át egész Európát, hogy a létező állapot nem maradhat tovább."

Íme a forradalom förgetege már itt zúg a közeli szomszédban. És mi tétovázzunk?! Nem! Cselekedni fogunk!

Petőfiék nem véres úton, utcai harcokkal, gyújtogatásokkal, utcai kövek felszedésével, kirakatok bezúzásával érték el céljaikat, hanem békésen, az ész eszközével. Olyan beszédekkel, versekkel, gyújtó hatású gondolatokkal fektették két vállra politikai ellenfeleiket, hogy azok pestiesen szólva: Se köpni, se nyelni nem tudtak." Március 15. méltó módon, emelt fővel vonult be a magyar történelembe. A 12 pont és a Nemzeti dal a kor legnemesebb gondolatait közvetítette a magyar nemzet minden tagja felé. Érthetően, világosan, tisztán. De nemcsak Magyarország polgárai értesültek e gondolatokról, hanem a Habsburg Birodalom is.

„V. Ferdinánd és a bécsi udvar a pesti eseményeket követően nem merte visszautasítani a beadott feliratot, kinevezte gróf Batthyány Lajost miniszterelnöknek, aki március 23-án megalakította az első felelős minisztériumot. A pesti forradalomnak is köszönhető az áprilisi törvények megszületése, amelyek eltörölték az elavult, rendiségen alapuló politikai rendszert, és lehetőséget biztosítottak a polgári fejlődésre egy majdnem teljesen önálló Magyarország számára."

Tisztelt Ünneplők!
Tisztelt Egybegyűltek!

Március 15. több volt egy forradalomnál. Magyarország előtt olyan történelmi lehetőség adódott, amit vétek lett volna elszalasztani. Szerencsére voltak olyan bátor, mindenre elszánt reformerek, forradalmárok, akik igyekeztek kitaposni azt az utat, ami a szabadság, a függetlenség, a rendszerváltás felé vitte hazánkat. A nép rajtuk keresztül ismerte meg, hogy másképp is lehet élni: pl. Hogyan lehet felelősségteljesen gondolkodni, vagy milyen érzés az, amikor mindenki egyenlő a törvény előtt.

Bátran kimondhatjuk, hogy 1848. március 15. hazánk legjelentősebb rendszerváltozásának, valamint a polgári Magyarország születésének napja. Hála és köszönet a márciusi ifjaknak!

Éljen a magyar szabadság! Éljen a haza!

Köszönöm, hogy meghallgattak.

Gál Zoltán

VÁLLALKOZÓI FOGADÁS – 2025

Február 7-én ismét megrendezésre került a Vállalkozói fogadás, amelyet minden évben az önkormányzat szervez, hogy köszönetet mondjon a helyi vállalkozóknak.

Az esemény célja, hogy elismerje mindazokat, akik vállalkozásukat a községben működtetik, és ezzel hozzájárulnak a település fejlődéséhez az iparűzési adón keresztül.

A rendezvényt Tuza Gábor polgármester nyitotta meg, aki beszédében kiemelte a vállalkozók közösségépítő szerepét és gazdasági jelentőségét.

Ezt követően Horváth László országgyűlési képviselő köszöntötte a megjelenteket, és megosztotta gondolatait a helyi gazdaság helyzetéről és jövőbeni lehetőségeiről.

Az eseményen felszólalt a Heves Megyei Kereskedelmi és Iparkamara képviseletében File Sándor, aki a vállalkozói szféra fejlődési irányairól és az együttműködés lehetőségeiről beszélt.

A hivatalos program után svédasztalos vacsorával vendégeltük meg a vállalkozókat, majd kötetlen beszélgetésre nyílt lehetőség.

A vacsorát a Hunor étterem készítette, amely kiváló fogásaival hozzájárult az este kellemes hangulatához.

Örömmel tapasztaltuk, hogy a fogadáson számos helyi vállalkozó vett részt, akik számára ez egy remek alkalom volt a kapcsolatok építésére és a tapasztalatok megosztására.

Köszönjük mindenkinek, aki jelenlétével megtisztelte az eseményt, és hozzájárult annak sikeréhez!

Tuza Gábor polgármester beszámolója

Tisztelt Képviselő Úr, tisztelt Főtitkár Úr, Igazgató Hölgyek, Urak, Tisztelt vállalkozók, kedves megjelentek!

Köszönöm, hogy elfogadták meghívásunkat és megtiszteltek jelenlétükkel.

A múlt évben február másodikán találkoztunk. Akkor is azzal kezdtem, hogy a 2023-as évre rányomta bélyegét a szomszédságunkban dúló háború, de azt azért nem gondoltam, hogy egy év elteltével ugyan ezt kell mondanom. Igen a 2024-es év is ennek a terhe alatt telt el. Ennek a tehernek számtalan negatív hozadékával. Azt nem tudom, csak sejtem, ha nem lett volna háború, ha nem lettek volna különböző szankciók, akkor biztosan sokkal könnyebb lett volna Hazánknak és benne nekünk is.

Ennek ellenére úgy érzem, gondolom, hogy a 2024-as év sem egy szégyellni való év volt, sőt köszönhetően a korábbi évek és az azóta is tartó megfontolt gazdálkodásnak, Sirok folyamatosan, biztonságosan működött. Nem csak működtünk, de fejlődtünk is. Köszönhetően az Önök által befizetett adóknak és a talán mondhatom úgy, hogy súrlódásmentes együttműködésnek. Köszönet érte!

A 2024-as év is a szokásos feladatokkal kezdődött, szociális tűzifa szállítás, hóeltakarítás, bár ez minimális volt a múlt évben, köztéri

bútorok műhelyben történő karbantartása, festése.

A viszonylagos enyhe időjárásnak köszönhetően már az első hónapokban megkezdődött, az előző években elnyert pályázatok megvalósítása.

A fejlődésünkhöz a Kormány által kiírt és általunk megnyert pályázatok is jelentősen hozzájárultak a 2024-ben is. A pályázatok nélkül több mindent nem tudtunk volna megvalósítani. Későbbiek folyamán, majd képekkel is bemutatom ezeket.

Az elmúlt évek felújítási munkáinak köszönhetően, kisebb javításokon kívül nem volt másra szükség, így az intézményeink és a hivatal is folyamatosan és biztonságosan működtek. A nyári leállás időszakában az üres intézményeken végeztünk karbantartásokat, tisztasági festéseket, és szereztünk be a működés folyamán tönkrement gépeket.

Megtartottuk a szokásos rendezvényeinket, Kőkúti majális, Pünkösdi várnap, adventi rendezvénysorozat és természetesen az állami ünnepeket.

Ami a szokványostól eltért az a júniusi helyhatósági választás volt. Erre kellett készülni a Hivatalnak és természetesen az induló jelölteknek is.

Ez némi turbolenciát keletkeztetett, hiszen ilyenkor az érzelmek, indulatok, korábbi vélt, vagy valós sérelmek sokkal erősebben jelennek meg, mind a közéletben, mind az hétköznapi életben. De, szerencsére Sirokban ez nem okozott nagyobb feszültségeket, legalábbis visszatekintve már ez a véleményem. Képviselő-testületünk két fő kivételével a régi maradt, egy korábbi képviselő nem is indult, egy pedig nem jutott be. De, újabb változás történt, hiszen egy bejutott testületi tag február elsejével visszaadta a mandátumát, és így a körünkben lévő Huszár-Lakatos Karolina lép a helyére, jó munkát kívánok neki. Egyébként ő korábban is erősítette a testület gazdasági bizottságát, külsős tagként.

Számszakilag a 2024 év

Bevételek összesen: 915 745 e Ft
Előző évi pénzmaradvány: 351 982 e Ft
Állami támogatás: 281 226 e Ft
Közfoglalkoztatás: 14 181 e Ft
Felhalmozási célú támogatás: 76.678 e Ft
Működési bevétel: 29 853 e Ft
Ingatlan eladás: 7 100 e Ft
Adók: ipa, ifa, komm.adó) 154 725 e Ft
– Ipa: 142 964 e Ft
– IFA: 4 078 e Ft
– Komm.adó: 6 819 e Ft
Kiadás összesen: 765 961 e Ft
Bér, járulékok 115 017 e Ft
Dologi kiadások: 116 033 e Ft
Segélyek, támogatások (civil szerv. is) 6 174 e Ft
Szolidaritási adó: 85 588 e Ft

Beruházások: 161 309 e Ft
Intézmény finanszírozás:
Óvoda, Alapszközp., hivatal: 281 840 e Ft
Összes bevétel kerekítve: 916 millió Ft
Összes kiadás kerekítve: 766 millió Ft
Maradvány kerekítve: 150 millió Ft

• MFP_ÖTIFB/2024 Temető Kisléptékű Infrastrukturális fejlesztése Sirokban Pergola építése elnyert támogatás összege: 5 999 768 Ft, támogatás intenzitás 100%, támogatáson felül önerő 1 287 442 Ft
• TOP_PLUSZ-1.2.3-21-HE1-2023 Borics Pál út fejlesztése elnyert támogatás összege: 67 133 809 Ft, támogatás intenzitás 100%, 380m
• MFP-BJA/2022 Önkormányzati járdaépítés és felújítás támogatása Borics Pál úti járda elnyert támogatás összege: 9 926 061 Ft, támogatás intenzitás: 100%, 528m
• MFP-UHK/2021 Út, híd, kerékpárforgalmi létesítmény építése Dankó út felújítása elnyert összeg 15 305 158 Ft, támogatás intenzitása 100%, 302m
• Vis maior 2023. évi villámárvíz elnyert összeg 3 555 000 Ft

Önerős beruházások:
– Kőkúti járda, út, parkoló: 15 794 571 Ft
– József Attila út aszfaltozás: 11 054 398 Ft
– Lakótelepi parkolók: 12 092 253 Ft
– Közvilágítás korszerűsítés: 9 014 460 Ft
– Kamerarendszer: 980 916 Ft
– Ford Tranzit: 10 000 000 Ft
– Ford Tranzit: 650 000 Ft
– Sportcsarnok tetőanyag: 8 590 000 Ft

A felsoroásból látszik, hogy a múlt évi terveinket szinte mindet teljesíteni tudtuk, kivétel a Rendezési terv és a kőkúti Verpeléti út végi járda építése.

És természetesen működtünk, dolgoztunk, rendezvényeket szerveztünk, végeztük a dolgunkat. Köszönet mindenkinek a munkájáért, a támogatásért, a befizetett adókért és az együttműködésért.

2025-es elképzeléseink és terveink:

• Két legnagyobb, amit mindig szem előtt tartunk, kőkúti szennyvízrendszer és az idősek otthonának a megvalósítása.
• Bérfejlesztés.
• Településrendezési terv elkészítése.
• Kőkúti tervvel rendelkező járda megépítése
• A Rákóczi út felújításának folytatása. Szélesítés, részleges árokburkolás, vízelvezetés, utca végi forduló kialakítása.
• Urna fal építése.
• Bornemissza és a Dobó út felújítása

• Az Alapszolgáltatási Központnál lévő buszmegálló meghosszabbítása.

• A traktor és egyéb gépek tárolására fedett tároló építése.

• Közlekedési táblák felújítása.

• Utcanévtáblák készíttetése.

• Garázssor bővítése. Rendezési terv kérdése.

• Labdarúgópálya világítás.

• A temető sarkától, a ravatalozóig támfalépítés, az út szélesítése, lehetőleg parkolóhelyek kialakítása.

• Községházába légkondicionáló felszerelése.

2024-ban is a legfontosabb célunk Sirok stabil, biztonságos és folyamatos működésének biztosítása, ami az Önök segítsége, támogató együttműködése nélkül nem megvalósítható.

Szeretném újra kihangsúlyozni, hogy nagy tisztelettel köszönöm Önöknek, elsődlegesen, hogy emberek százainak adnak munkát és biztos megélhetést, hogy esetleges megkereséskor, csak támogató hozzáállást tapasztalok, és hogy az iparűzési adót, idegenforgalmi adót, nagy többséggel rendben fizetik.

Ez elengedhetetlen településünk stabil folyamatos működéséhez, és ahhoz, hogy meg tudjuk teremteni azt, hogy az itt élő embereknek ne csak lakhelye, hanem otthona is legyen Sirok.

Kívánok mindannyiuknak jó egészséget, eredményes gazdasági évet és nyugodtságot, sikereket a magánéletben is. Kívánom magunknak a további sikeres együttműködést.

Köszönöm, hogy meghallhattak.

Sirok, 2025. február 7.

ÁTALAKULT A KÉPVISELŐ-TESTÜLET

Sirok Község Önkormányzata 2024-10-07-én megalakult. Letette az esküt a választásokon győztes polgármester. Megválasztásra került, és letette az esküt az alpolgármester, Gál Zoltán, aki a harmadik ciklusban segíti a munkámat, mint alpolgármester. Az Önkormányzat megválasztotta tisztségviselőit, megalakultak a bizottságok, megválasztásra kerültek, és letették az esküt a bizottsági elnökök, tagok és külsős bizottsági tagok. Ügyrendi és Gazdasági Bizottság, elnök Simon Roland, tag Dr. Ráki Csilla, külsős bizottsági tag Huszár-Lakatos Karolina. Szociális és Kulturális Bizottság, elnök Dr. Ráki Csilla, tag Dr. Geml, József, Varga József, külsős bizottsági tag Bobák Henrietta és Lázár Zsolt. Kőkúti Településrészi Önkormányzat, elnök Bujáki Márk, tag Dr. Geml József, Varga József, külsős bizottsági tag Mata Rozália és Molnár Péter.

34 éve vagyok a siroki önkormányzat tagja. Négy évet, mint alpolgármester, tíz évet, mint polgármester. Most kezdem, az Önök bizalmából, amit tisztelettel köszönök, a harmadik polgármesteri ciklusomat. Korábban is minden, éppen aktuális önkormányzat, annak tagjai, Lakatos István polgármester úr vezetésével azon dolgozott, hogy Sirok épüljön, szépüljön, fejlődjön, és jó legyen itt élni. Kívánom, és biztos vagyok benne, hogy a mostani képviselő-testület minden tagját ez vezérli, és ezért fog, ezért fogunk dolgozni. „…becsületemre és lelkiismeretemre fogadom, Isten engem úgy segéljen!"

2025-02-01-én változás történt a képviselő-testület összetételében. Dr. Geml József visszaadta mandátumát, így a listán következő Huszár-Lakatos Karolina lépett a helyére. Ő korábban is segítette az önkormányzat munkáját, mint az Ügyrendi és gazdasági bizottság külsős tagja. 2025-02-01-től ennek a bizottságnak lett rendes tagja, a külsős bizottsági tagságot Barna László, korábbi önkormányzati dolgozó vállalta. A lemondott képviselő helyén a Szociális és Kulturális Bizottságban Bujáki Márk, a Településrészi Önkormányzatban pedig Dr. Ráki Csilla tevékenykedik. Jó munkát kívánok mindenkinek. ***Tuza Gábor***

„ISTEN, ÁLDD MEG A MAGYART!”

Január 22-én a siroki Országh Kristóf Általános Iskola diákjai méltó módon emlékeztek a magyar kultúra napjáról. Kölcsey Ferenc szatmárcsekei otthonában ezen a napon, 202 évvel ezelőtt vetette papírra a magyar nép legszentebb fohászát, a Himnuszt.

De, mit is ünneplünk a magyar kultúra napján? Nyilván a Himnusz születését, meg azt az ezer éves kulturális örökséget, amit őseink ránk hagytak. Az iskolai Diákönkormányzat tagsága a segítségemre sietett, gyorsan átrendeztük az egyik osztálytermet, hogy minél többen beférjenek, és kezdődhet az interaktív délután.

Ha egy szóval kellene jellemezni a Himnuszt, milyen szavak jutnának az eszetekbe?

Gyorsan röpködtek a „jelzők”: Isten, ima, haza, zászló, nemzet, kötelesség, erő, bátorság, szeretet, és még sorolhatnánk. Hát akkor szavaljuk el! A kisebbek „puskáznak” a digitális tábla kivetítőjéről, de így is felemelő az érzés. Egy kattintás, és máris az egri Bazilikában találjuk magunkat, ahol zenei kíséret mellett hallgatjuk meg nemzeti imádságunkat. A gyerekek kikerekedett szemekkel nézik, hogy milyen hangszerek vesznek részt a kórus éneke mellett.

„Hej, Dunáról fúj a szél….”

Már más tájakon járunk, még hozzá a népdalok világában. Felszabadultan éneklünk, kétszer is ráerősítünk a dalra. Népdalból sosem elég! Kodály Zoltán zenepedagógiája, a „Kodály-módszer” meghódította az egész világot. Belehallgatunk az Esti dal c. szerzeménybe, ami az egyik legcsodálatosabb zenei mű. A gyerekek feszülten hallgatják. Így is lehet énekelni?

Akkor lépjünk egyet a hétmérföldes csizmával!

A népmesék világában találjuk magunkat. Benedek Elek mesegyűjtő munkásságát nem kell bemutatni. Szenvedélyes gyűjtőmunkája eredményeként több magyar népmese is megőrizte eredetiségét. Hogyan kell mesélni? Szajkó Rikárdó rutinos mesemondó: felveszi a kalapot, kezébe ragadja a furkós botot, maga alá ránt egy széket, és elkezd mesélni. Rövid, „nyúlfarknyi” meséje nagy tetszést arat. Ezen felbátorodva Szabó-Jobbágy Sanyika is fejébe húzza a varázskalapot, és közösen, gyorsan költünk egy mesét. Ragyogó!

Egri csillagok…

Ez sajnos már nem mese! Ez a történelem. Belenézünk Várkonyi Zoltán egyik legnagyszerűbb alkotásába, az Egri csillagok c. filmbe. Mit is fogalmaztunk meg a Himnusz kapcsán? Milyen jelzők illenek a filmhez? Megvédenétek a hazátokat? Erősen fognátok a magyar zászlót? Kiűznétek az ellenséget az országból? „Emberségből példát, vitézségből formát…”- írja Balassi.

Üljünk a griffmadár hátán, és szárnyal velünk a képzelet.

Ismerős képsorok? Hát persze, hogy a János vitéz! Petőfi jól megírta, nagyon jól összeszerkesztette! „Tüzesen süt le a nyári nap sugára…” Ezt ismerjük. És ha pantomim előadásmódban közvetítjük a hallgatóság felé? Tóth Viktor oszlopos színjátszómnak ez nem jelenthet akadályt. Belenézünk Jankovics Marcell nagy sikerű rajzfilmjébe is, ami szintén csodálatos. Úgy elrepült az idő, hogy észre sem vettük. No, még egy kis kitartást!

Ha el akarunk fáradni a nap végére, akkor táncoljunk egyet. A Magyar Állami Népi Együttes táncosai adnak ízelítőt a néptánc alaplépéseiből. No, persze nem élőben, hanem csak úgy virtuálisan. Bokázás, lányemelgetés, pörgetések, csizmacsapkodások. Kemény tesiórának is beillene.

A megemlékezés végére értünk. Egy csokorra valót gyűjtöttünk népmesékből, népdalokból, néptáncokból, csupa magyar, csupa nemzeti. A célunkat elértük. Az évfordulóval kapcsolatos megemlékezések alkalmat adnak arra, hogy sokkal nagyobb figyelmet fordítsunk kulturális örökségünkre, ezer éves hagyományainkra. A gyerekek fogékonyak mindenre, ezekre a dolgokra is. Csak meg kell mutatni a helyes irányt!

Köszönöm Gálné Eged Adrien igazgatóhelyettes és Viktor Tünde tanárnő aktív közreműködését is!

A 2025-ös év „hozzon ránk víg esztendőt”!

Gál Zoltán

KÖLTÉSZETI EST A SZAJLAI IRODALMI SZALON SZERVEZÉSÉBEN

2025. február 8-án a Szajlai Irodalmi Szalon Költészeti estet tartott Sirokban. Az esemény vendégei Szentmártoni János József Attila-díjas költő, író, a Magyar Művészeti Akadémia rendes tagja, kiadójának igazgatója, valamint a kétszeres Fonogram-díjas egri zenekar, a Kerekes Band volt. Az együttes a népzenei alapokat modernzenei elemekkel ötvözve a hazai ethno funk képviselője. Az est moderátora, tartalmi szervezője Sárosdi D. Ganbold mongol származású irodalomtörténész és műfordító volt.

Az est egy kis „bemelegítő” beszélgetéssel kezdődött, melyből megtudhattunk néhány érdekességet a költő életútjáról, munkásságáról. Volt olyan is, amin még Ő maga is meglepődött, de az internet világából beszivárgó anomáliákon meghívott vendégünk csak jót mosolygott. Szentmártoni János nagyszerű költeményei mellett kiváló humorérzékével is emlékezetessé tette az egyébként is jó hangulatú estét. Költészetében – ahogyan megjelenésében és kisugárzásában is – az egyszerűség, a józan gondolkodás, a derű és a pozitív világszemlélet tükröződik. Azon költők egyike, akik kevés szóval, mindenféle cicoma nélkül is mélyen érintő gondolatokat képesek közvetíteni.

Az est zenei hangulatfelelőse a Kerekes Band volt. A fél órás kis beszélgetés után az együttes viszszafogottabb dallamokkal vette át a szórakoztatás fonalát. Az első zeneszám után Fehér Zsombor, a zenekar vezetője köszöntötte a közönséget, és elárulta, hogy nagyon örülnek, hogy sok-sok év után újra itt lehetnek. Így tudtuk meg, hogy bizony nem először lépnek színpadra Sirokban. Ugyanis harminc

évvel ezelőtt, amikor megalakult az együttes, itt adták első koncertjüket. A közönség soraiban sokan meglepődtek, majd büszkeség és meghatottság töltötte el a szíveket. Többünkben azonnal felmerült, hogy milyen szép lenne méltó módon megünnepelni ezt a kerek évfordulót.

A kezdeti líraibb dallamokat fokozatosan egyre dinamikusabb ritmusok váltották fel. A közönség egyre lelkesebben dobolt kezeivel, lábaival. A félórás kis koncert végén hatalmas tapsvihar és füttyszó köszönte meg a zenekarnak az élményt.

Ebben a felfokozott hangulatban nem volt könnyű dolga Szentmártoni Jánosnak. Mondta is, még egyszer biztosan nem megy bele ilyesmibe, hogy egy fergeteges koncert után beszélgessenek még kicsit a költészetéről. „Legközelebb én is csak nézőnek jövök a Kerekes Band koncertjére. Ki akar egy ilyen nagyszerű koncert után még verseket olvasni?" – hangzott el tőle. Valóban nem volt egyszerű dolga, de ügyesen ragadta meg a figyelmet, így néhány perc után mindannyian teljesen átszellemülve és nagy szeretettel hallgattuk tőle, amint felolvasta a „Hová mennek a klasszikus nagymamák?" című költeményét. Tekintetemmel a közönség sorait pásztázva egyértelműen láttam és éreztem, mindannyian megtaláltuk szeretett nagymamánkat a vers sorai között.

Igazán élménygazdag kikapcsolódásban lehetett része azoknak, akik megtiszteltek minket jelenlétükkel. Színes érzelemvilágú költészeti esténk végére kedves nosztalgia, jóleső érzés, pezsdítő lüktetés járta át mindannyiunk szívét és lelkét.

Hadady Gabriella

SZENTMÁRTONI JÁNOS

Hová mennek a klasszikus nagymamák?

Nagy Erzsébet emlékére, egy nemzedék margójára

Hová mennek a szótlan, meg nem ismert nagymamák?
Akik ugyanolyan csöndben lépnek ki az életünkből,
mint ahogyan ücsörögtek benne.
Egyre rosszabbul látva, még rápillantanak az emlékekre,
de hogy a test, gondolják, ha így elárulta őket,
mivégre malmozni itt, dologtalan, szégyenszemre.
S mint amikor a konyhát rakták egykor főzés után rendbe:
asztalról lesöprik napjaik maradékát.
Már hiába kapdosunk utánuk, késő,
a meggyötört testből a lélek akkor tér át,
mikor épp félrenézünk, s fény lobban el,
jelenés, amit csak később értünk, majd álmodunk sokat.
Hová mennek a nagymamák, miután mind elmosogat?

Hová mennek a klasszikus, szótlan nagymamák?
Amikor titkos fiókjaikból régi fényképek peregnek
és megsárgult szerelmi vallomások.
Mi mindenről hallgattak egy életen át
ezek a ragyogásba öltözött, fiatal lányok?
Mert hát ők is kezdték valahol,
s az ifjúságuk nagy történet,
igazi kaland, amikor még minden megtörténhet –
csak aztán a lázas évek fénycsokrait oltogatni kezdik,
s elönt mindent a kötelesség…
s a bálok forgatagából tikkadtan kipördülve,
mielőtt magukat észre vennék,
a szorgalom s a hűség anyókáivá válnak.
Nem csoda hát, ha közben elhallgatnak,
borsót fejtnek,
s gondolatban is csak ritkán kószálnak el,
mielőtt tálalnának.

Hová mennek a szótlan, meg nem ismert nagymamák?
Mikor a nagy poros útra, ahonnan jöttek, újra kifordulnak.
S elindulnak visszafelé, míg elnyeli őket napraforgók
csillagrendszere.
Nem is látni, hol van a vége az útnak,
s bogáralakjuk már délibábba vész, mégis azt lessük, jönnek-e,
mert meggondolták maguk, s újra látni vágynak,
belekóstolni, van-e még fűszere a nyárnak,
bőrüket égeti-e még a hó, perzseli-e még a nap,
mikor egy őrült tánc hevéből kihanyatlanak.
S ránk is már úgy nevetnek, mint udvarlóikra régen;
kezükben tűzpiros cipők, lábujjaik forró homokba fúrják,
s lobognak, csak lobognak a fényben.

Hová mennek a klasszikus, szótlan nagymamák?
Mit visznek el, s mit adtak át?
Az nem lehet, hogy csak pogácsák, rétesek illatát.
Többről szóltak, csak épp nem tudtunk róla,
s mintha egy mesét mondtak volna,
huncut mosoly ült ki arcukra olykor,
mikor faggattuk őket, mint volt, hogy volt,
s mi megelégedtünk tenyerük, s kenyerük melegével,
mikor ágyunk sarkára ültek, álmaik terítve széjjel,
hogy ne rázzon úgy a láz, hideg ne vacogtasson…
Isten kegyeltje lehet ez a sok, jóságba tekert, fejkendős asszony.

Hová mennek a szótlan, meg nem ismert nagymamák?
Aki szerette őket, ma velem virrasszon!

*

Ugyan hová mennek ezek az asszonyok,
mikor alakjuk az időn átlobog?
Amíg éltek, sem sokat kértek,
fölneveltek két nemzedéket,
míg áttombolt rajtuk a 20. század,
s mint fa törzsén, csavart rajtuk párat.
S mielőtt megismertük volna őket,
a csöndben világot vajúdó nőket,
eltűntek mind a láthatáron:
sorsunk homokjában
megannyi lábnyom.

Színházlátogatás a fővárosban

Abban a szerencsés helyzetben részesült az Országh Kristóf Általános Iskola negyedikes osztálya, hogy 2025. 01. 22-én, szerdán, ellátogathatott Budapestre az Új Színház előadására.

Már nagyon izgatottan vártuk a napot, mert Éva néni még decemberben tudatta velünk, hogy az alsósok közül mi nézhetjük meg *A palacsintás király* című zenés mesejátékot szép fővárosunkban.

Mindenki nagyon kicsípte magát, hiszen mégiscsak egy fővárosi színházat látogathatunk meg. Utazásunk külön busszal, három községből álló negyedikes tanulókkal és kísérő pedagógusokkal vette kezdetét.

Kicsit borongós volt az idő, de nem szegte kedvünket. Utazás közben beszélgettünk, ettünk, ittunk, őzikéket kerestünk a szántóföldeken, és telefonozásra is volt lehetőség.

A színház épülete Budapest pesti oldalán található. Az előtér és a nézőtér is nagyon szép és érdekes volt számunkra. Sokat fényképeztünk, nézelődtünk. Az előadás látványos és mozgalmas volt, nem unatkoztunk. Nagyokat nevettünk, és sokat tapsoltunk, de sajnos hamar eltelt ez a délelőtt, és fél egy körül indulhattunk is haza.

Városnézésre csak a buszból volt lehetőség, de az is elég volt, mert közülünk többen már jártak a város ezen részén.

A visszafelé úton sokat énekeltünk, nevettünk, és így gyorsan telt az idő, hamar meg is érkeztünk iskolánkba.

Nagyon jól éreztük magunkat, szép napot tudhatunk magunk mögött, és biztos vagyok benne, hogy sokáig emlékezni fogunk rá. (Útközben már a következő közös programot tervezgettük).

KÖSZÖNJÜK A LEHETŐSÉGET!

A 4. osztály tanulói

„. . .MÁTÓL FOGVA NEVED JÁNOS VITÉZ LEGYEN.”

A Lázár Ervin Program keretében iskolánk ötödik osztályos tanulóinak lehetősége volt, hogy a budapesti Nemzeti Színházban megtekintse a János vitéz című előadást. Izgalommal készültünk az utazásra, hisz némelyik gyerek még alig tette ki a lábát a „kertkapun”.

Január 9-én a recski iskolásokkal közösen indultunk a fővárosba, hogy megtekintsük (szerintem az egyik legjobb gyerekelőadás) Petőfi Sándor és Vidnyánszky Attila közös remekművét.

Én már láttam az Egri csillagok című előadást itt a Nemzetiben, ami máig mély nyomot hagyott bennem. Tudtam, hogy most sem fogunk csalódni. A színház kiadványában ez olvasható: „Ilyesmi, mint a János vitéz a legnagyobbaknak is csak egyszer sikerül”- írja Szerb Antal Petőfi emblematikus művéről, mellyel 1844-ben huszonegy évesen berobbant az irodalmi életbe, és országosan egy csapásra ismert lett a legszélesebb olvasó közönség körében.

De a rendező is odatette magát tisztességesen!

Olyan „színházi arzenált” vonultatott fel, ami fel nem fogható. Látványelemekből nem volt hiány: boszorkányreptetés a gyerekek feje fölött, égő ruházatú zsivány menekülése a színpadról, Tündérország megjelenítése fénynyalábokkal, a színpad emelése, forgatása, valamint a fények játéka, és még sorolhatnám. Szóval, száj tátva figyeltük a fiatal, lendületes kaposvári színi növendékekkel megrendezett darabot. A rendező tervszerűen haladt úgy, ahogy Petőfi megálmodta, azzal az apró kiegészítéssel, hogy a főszereplő kalandsorát a mai gyerek-néző is a sajátjának, a hőssé válás hiteles példájának tekintse. De, vajon kiből lesz hős? Hogyan válhatunk hőssé? Legyőzzük a sárkányt, vagy két vállra fektetjük az óriásokat? Ez kevés!

Ettől több kell!

Kukorica Jancsi elindul az élet rögös útján, és hamar szembe jönnek a próbatételek. Nem tér le az útról, és a próbák során János vitéz lesz belőle. Felvértezi magát olyan pozitív tulajdonságokkal, amelyek emberré teszik az embert. Fittyet hány a zsiványok lopott pénzére, megmenti a francia király lányát, leszámol a szellemekkel. Tulajdonságok: elszántság, lelkiismeret, szerénység, bátorság, tisztesség, hit, erő, kitartás, amelyeket Petőfi burkoltan rejtett el az értő olvasó közönség számára.

Legyetek ti is hősök!

Ez a hős mindannyiunkban ott lakik – mondja Vidnyánszky Attila rendező. Kétórás lenyűgöző előadást láthattunk, elég idő ahhoz, hogy átszellemüljünk „hőssé”! A gyerekek egymás szavába vágva elevenítették fel a legszebb jeleneteket. Milyen volt? Tetszett? Megnéztétek még egyszer? Minden szavuk igaz és szívből jön. Úgy, ahogy Petőfi megírta, és a rendező színpadra vitte. Látatlanul is gratulálok minden közreműködőnek, akinek bármi köze is van a darabhoz!

Köszönjük a lehetőséget! Köszönjük a LEP-nek és a Tankerületnek, hogy ilyen csodálatos időutazásban volt részünk! Köszönöm a gyerekek pozitív odafigyelését is!

Gál Zoltán

Betlehem varázslata

A december az év legmeghittebb hónapja, azt hiszem, ezt kevesen vitatnák. Egy kicsit lelassulnak a történések, befelé fordulunk, jobban odafigyelünk a szeretteinkre. Gyönyörködünk a karácsonyi kivilágításban, magunk is ünnepélyesebbé, bensőségesebbé tesszük otthonunkat díszekkel, illatokkal, ízekkel, hangokkal.

Felidézzük „annak a bizonyos karácsonynak” a történéseit. A templomokban elkészül a jászol a kis Jézussal, a tévében mézeskalács Betlehemmel, karácsonyi díszekbe öltöztetett épületekkel, kertekkel gyönyörködtetnek bennünket. A rádióból szól a Száncsengő.

Szűkebb közösségünkben sincs ez másképp. A Dobó téren impozáns fenyőfa emelkedik, fényfüzérek káprázatják a szemet, forralt bor illata terjeng. A Bazilikában előkerülnek az ilyenkor szokásos szobrok: a Szent Család és a Betlehem többi tartozéka.

A siroki iskola falán meleg fényű fenyőfák emlékeztetnek a közelgő ünnepre. A lakosság is kiveszi részét a díszkivilágításból: villódznak a fények az ablakokban és a kerítéseken. Sorban gyulladnak ki az adventi koszorú gyertyái.

Helga lányom pár éve itthon tudja tölteni a karácsonyt, számunkra Ő a legnagyobb ajándék. De bárhogy is csillognak Egerben a díszek, minden évben a legnagyobb várakozás a kőkúti Betlehemet előzi meg. (*Vajon lesz az idén is, apa? Hát persze!*) Van, hogy síelésből hazafelé jövet ugrunk be Kőkútra, van, hogy kifejezetten ez az úti cél. Az idén még a fogorvostól eljövet is útba ejtettük ezt a kis karácsonyi csodát. (Pedig nem is esett útba.)

Az évről évre a semmiből kinövő jászol minden arra járó lelkét melengeti. Az állatok szelídek, barátságosak, bizonyára jó gazdánál nevelkednek.

Régi ismerős a csacsi, kár, hogy nem tudjuk a nevét. Nem szereti, ha meg akarjuk simogatni, ellenben az almáért akár meg is küzd a birkákkal. (Mindig ő győz.) Szegény bárányok „egy emelettel lejjebb" próbálják megszerezni a finom falatokat. Tavaly volt köztük egy fehér bari, aki boszorkányos gyorsasággal nyújtogatta a nyelvét, így próbálta felhívni magára a figyelmet. Őt most hiányoltuk az állatseregletből. Volt viszont helyette egy boci. Igaz, nála nem értünk el sikert. Többre becsülte a só nyalogatását, mint a társaságunkat vagy az általunk hozott gyümölcsöket. Pár éve még egy fekete cica is része volt a csapatnak, azóta is emlegetjük. (Bár valószínűleg akkor „önkéntesként" vett részt a buliban, jó lenne újra találkozni vele.)

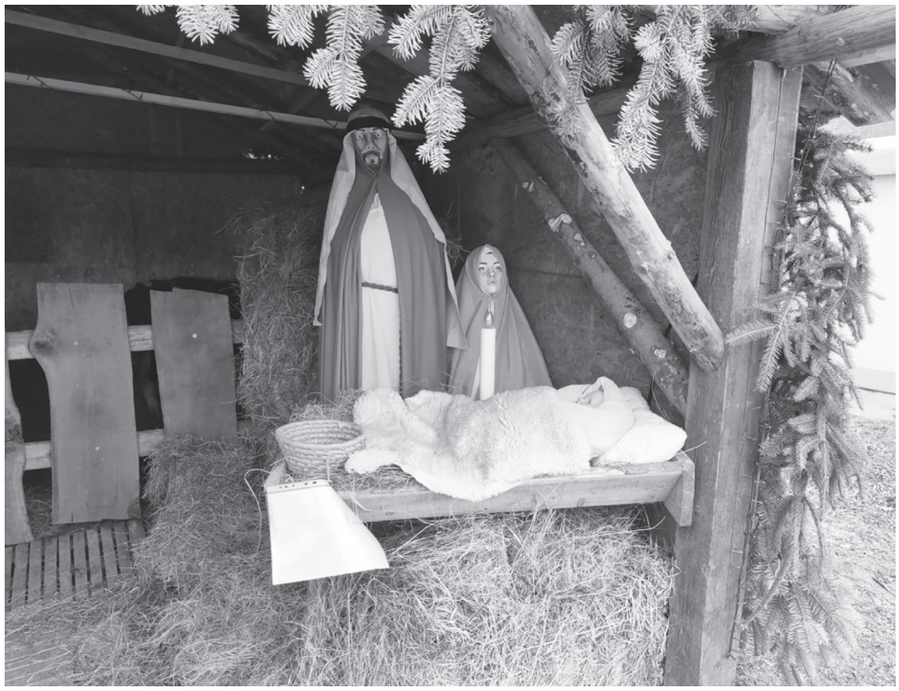

Az állatokon túl az egész miliő „nagyon karácsonyi". A dekoráció, a fényfüzérek, de az egészet a halk, kellemes zene koronázza meg. Itt az idegeneknek is köszönünk, megosztjuk a kisgyerekekkel az általunk hozott gyümölcsöt. Halkabban beszélgetünk.

Az idén kétszer jártunk itt, mindkétszer ott sorakoztak az ajándékok: rejtélyes tartalmú cukros zacskók, Mikulás csomagok, szaloncukrok. Valahogy senkinek sem jutott eszébe „lenyúlni" ezeket. Sőt – amint a mellékelt ábra mutatja – inkább hoztak, mint vittek.

Nehéz volt elindulni hazafelé…

Kedves Kőkútiak! Az Isten tartsa meg a jó szokásotokat! Szerintem az állatok is várják a következő karácsonyt…

Abba ne hagyjátok!!!!!!!!!!

Köszönettel:

Rajnavölgyi Vilmos

„A SIROKI PÉLDA” VAGY „SIROKI MINTA”

A karácsonyi hangulatnak vége, és már azon gondolkodnak az emberek, hogy milyen formában búcsúztassák az óévet, illetve köszöntsék az újévet. Vannak, akik otthon csendesen, televízió mellett töltik el az időt. Akadnak olyanok, akik kicsit hangosabban szeretnének elköszönni az évtől. A törvény lehetőséget ad bizonyos pirotechnikai eszközök használatára dec. 31 és jan. 01 között, pontosan 12 óra időtartamig.

Akik megtehetik, vásárolnak tűzijátékokat, amelyek látványosak és hangosak. Az ilyenfajta hangoskodás évszázadokra vezethető vissza, mert úgy gondolták őseink, hogy ilyen módon lehet elűzni a gonoszt, a sötétséget. De, vegyünk ellen(jó) példákat is! Augusztus huszadikán államalapításunk ünnepén, hatalmas, egész országot bámulatba ejtő tűzijátékkal köszöntjük országunk születésnapját. Egerben 15 óra 52 perkor ágyúlövéssel tisztelegnek az „egri csillagok” hőstettei előtt. A gyulai várból pontosan éjfélkor ágyúlövéssel jelzik egy új év beköszönését. És még lehetne sorolni. Ez így vonult be a köztudatba, sokan örülnek neki. Vannak azonban (megértem őket) olyanok, akik ellenzik az efféle lármázást, mert kis állataik nem bírják az erős ingereket. A különböző médiafelületek ontják a „megrázó történeteket” a csapatosan vágtató, otthonaikat elhagyó macskákról és kutyákról. Szerintem ezek az állatok örömükben szaladnak el, mert nem érzik jól magukat „otthon”. Az igazi gazdi ugyanis jól bekeríti az udvarát, és a kritikus időkben (villámlás, szélvihar, tűzijáték, stb.) magához veszi a „leghűségesebb társát” és megnyugtatja. Erről is lehetne még hosszasan beszélni.

No, de nézzük a siroki mintát! Kezdeményeztük, hogy aki szeretne „robbantgatni”, az jöjjön el az év utolsó napján este hat órára a Sirok Községi Önkormányzat tulajdonában levő Kút-völgybe, és biztonságban fellőheti „örömét és bánatát”. Távol a világtól, a falutól, a kis állatoktól, biztonságban, törvényi keretek között.

Ez volt a harmadik alkalom, hogy találkoztunk a szabadidőparkban: tüzet gyújtottunk, pezsgővel köszöntöttük egymást, még népdalénekesünk is volt (Farkas Emese). Egymás süteményeit kóstolhattuk, polgármester úr forralt boros teáját ízlelhettük, beszélgettünk, és biztonságos körülmények között eldurrantottuk a hozott, hatóságilag is bevizsgált pirotechnikai eszközöket. Sokan, közel kétszázan voltak kíváncsiak a rendezvényünkre, közöttük sok gyerekkel. Jó példa ez nekik is, mert láthatják, hogy így is lehet bulizni.

Közel másfél órás „bulizás” után mindenki ment a dolgára. A településen csend honolt. Éjjel azért volt egy-két perces durrogtatás, de ez elenyészett a korábbiakhoz képest.

Mindenbe bele lehet kötni, ebbe is. De így igazat adunk azoknak is, akik szeretnének egy kicsit hangosabban ünnepelni, és azoknak is, akik féltik házi kedvenceiket. Az, hogy milyen a „siroki példa”, azt döntse el mindenki magában!

Boldog újévet mindenkinek!

Gál Zoltán

HAKUNA MATATA!

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy gyermekkoromban az asztal körül kergettek, ha nem akartam Zanzibárba utazni. Meg sem fordult a fejemben, azt sem tudtam, hol van. Valahol Afrika közepén... De hogy ez egy sziget a keleti partnál, és Tanzánia különleges státuszú állama? Ez csak néhány hónapja derült ki. Meg hát mit is keresnék ott? Meg mi köze ehhez a faluújságnak? Elmondom.

Volt nekünk egy rovatunk Világjáró sirokiak címmel. Meg voltak azok a siroki zászlós fényképek a facebookon... Aztán a covid véget vetett mindkettőnek. Pedig a járvány véget ért, a kezdeményezés mégsem éledt újjá. Én meg közben nyugdíjba mentem, és a siroki történéseket már csak a partvonalról figyelem. Azért a szerkesztőségben még benne vagyok, de miről írjak cikket? Jobb híján javítom a helyesírást, de ez mégsem az igazi. B-Lajtos Jutkának ekkor támadt az ötlete: – Mész mostanában külföldre? Írjál arról! Zanzibárba? Akkor meg pláne!

No, egye fene!

De hát ki a bánat megy Zanzibárba?

– Megcsíp a szúnyog, maláriás leszel, meghalsz.

– Leégsz a napon, napszúrást kapsz, meghalsz.

– Belelépsz a tengeri sünbe, elfertőződsz, meghalsz.

– Mérgező a csapvíz, meghalsz.

- Megesz a cápa...

Egy életem, egy halálom, nekivágok! Azért tájékozódtam, ahol csak tudtam, olvastam jót is, rosszat is.

Minden egy 10 órás repülőúttal kezdődött. Hááát...

Kínjainkon azonban sokat enyhített Szakács Gábor. Nem, (sajnos) nem ő volt a pilóta. De úgy tűnik, messzire elér a keze... A VIP ülőhelyen túl a stewardessek megkülönböztetett figyelemben részesítettek bennünket Gábornak köszönhetően. Az ajándék nasi és egy Irsai Olivér nevű közös ismerősünk tovább oldotta a feszültséget.

Így érkeztünk meg Zanzibárba az esti órákban. A látvány szürreális volt. Járda nincs. Közvilágítás nincs. A kis bódészerű boltok lámpái adják a fényt. Ezek körül rengeteg a szemét, gödrök, építési törmelék. A «boltok» lemezből, műanyagból, karókból összetákolva. Körülöttük kisebb csoportok, akik inkább tűntek barátoknak, rokonoknak, mint vevőknek.

Később jártunk egy ilyenben. A belseje elég kontrasztos volt a külsejéhez képest. Látszott, hogy a tulajdonos szegény, de igyekszik rendben tartani a kis vagyonkáját. (Amikor belépett a kinti mocsokból, levette a papucsát. Az áruk rendezetten sorakoztak a polcokon.)

A sötét úttesten emberek jönnek-mennek. Láthatósági mellény? Bukósisak? Ugyan már! A motoron hárman ülnek, az autók platóján a zsákokon emberek. Az utak? Viszonylag elfogadható állapotúak a fővároson kívül. Viszont a rengeteg fekvőrendőrrel alaposan próbára teszik az autósokat. Némelyik hatalmas: kb. 3 méter széles, és legalább 40 cm magas. Azt pedig végképp nem sikerült értelmezni, miért kellett nyolc (8!) darabot telepíteni egy 100 méteres szakaszon.

Kevés az autó, valamivel több a kisteherautó, motor. A fő közlekedési eszköz a bicikli, de leginkább a gyaloglás.

A szálloda? Hát az egy másik világ! Kulturált, tiszta, gyönyörű park. Mindez közvetlenül az óceán partján.

Igaz, a szobánkban egy 15 centis gyík fogadott a plafonon. Hiába mondtam a feleségemnek, hogy legalább elkapja a szúnyogokat, nem volt boldog tőle. Az állatok egyébként is részei az itteni életnek. Rengeteg madár, gyíkok, macskák, még kakas is volt. A személyzet barátságos, nem tolakodó. Gyönyörű medencék, pálmafák, szúnyoghálós ágyak. (Szúnyog sehol.) Fehérhomokos part, meleg óceán. Nem langyos, nem meleg, hanem MELEG! Igaz, ezen a parton nagy az ár-apály (4m), de ki bánja! Mellesleg egy tengeri sünbe tényleg sikerült belelépnem, és a meduzákkal is meggyűlt a bajunk, de túléltük. Kicsivel több gond volt a maszájokkal. Ezek népviseletben ott járőröztek a parton, és aki megközelítette a vizet, azonnal lecsaptak rá némi borravaló reményében. Beljebb nem jöttek, két rendőr folyamatosan vigyázott a biztonságunkra.

De sem ők, sem az árusok nem voltak erőszakosak, még tolakodónak sem nevezném őket. Az idegenvezetők, sofőrök, szobalányok megköszönték, ha kaptak valamit, de nem látszott rajtuk, hogy elvárnák. (Pedig nagyon rászorulnak...)

Már az első nap sikerült leégni – az óvintézkedések ellenére -, így sajgó bőrrel vágtunk neki a fakultatív programnak. Irány a Mikumi Nemzeti Park! Ez a kontinensen van, így repülőre fel! Az átvilágításkor derült ki, hogy a hátizsákban van három üveg víz. Mondták, hogy rakjam ki, de ellenőrizni már nem ellenőrizték, így egy üveg mégis csak a zsákban maradt.

50 perces repülés után egy döngölt föld leszállópályán landoltunk. Dzsippekbe szálltunk, és megkezdődött a 6 órás szafari. Volt ott minden: zsiráfok, oroszlánok, majmok, vízilovak, zebrák, mindenféle antilopok, krokodilok, marabuk, varacskos disznó... Egy héttagú elefántcsorda négy méterre előttünk ballagott át az úton a legnagyobb lelki nyugalommal. Az állatok nem zavartatták magukat, megszokták az embert. Láttunk fecskéket, gólyákat. Mondták, hogy rövidesen ők is fognak jönni Magyarországra...

Visszafelé a 60 személyes repülőre való beszállás és a startolás között nem telt el 5 perc. (Csak semmi cicó...)

Egy szó, mint száz, minden precízen működött.

A programok közül a teljesség igénye nélkül pár szó a teknősbarlangról. Él ott vagy 50 teknős, és be lehet menni közéjük etetni őket. Az algáért úgy körbeveszik az embert, hogy csak győzzön szabadulni. Látszik, hogy hazai pályán játszanak...

Kizárólag Zanzibárban élnek kolobus majmok. A Jozani erdőben. Ők is szelídek.

Eddig szándékosan nem hangsúlyoztam, megvártam, amíg eljutunk a fővárosba. Ma ez megtörtént, és ott is ezt tapasztaltam: iszonyatos a szegénység. (Ez persze egy adag igénytelenséggel is jár.) A házak többsége a hajléktalanok összeeszkábált bódéihoz hasonlít. Körülöttük gaz, szemét. Persze óriási a forgatag, a szabályok igen lazán értelmezendők. Közlekedési lámpák nincsenek, minek is volnának...

Ebben a városban született Freddie Mercury. A szülőháza a belvárosban van. A földszinten egy múzeum is működik. Főleg fényképek vannak, de itt található a zongorája és az egyik fellépő ruhája is.

Az emberek úgy boldogulnak, ahogy tudnak. Számomra a legmeghatóbb egy öreg bácsi volt. A lépcsősor tetején várta a homokos partról mezítláb érkező turistákat, és vizet öntött a lábukra, hogy lemossa...

Napközben férfiak-nők-gyerekek a bódéik előtt üldögélnek. Kevés a munkalehetőség...

A mangrowe erdőbe mentünk, vártuk az idegenvezetőt, Hassant.

Jön is egy:

– Te vagy Hassan?

– Nem. Én Szoboszlai vagyok.

Nézik a Liverpool mérkőzéseit, és számon tartják a magyar csatárt. Gól, gólpassz a City ellen.

Az egyik autó szélvédőjén ott van Szoboszlai neve. A magyarokat amúgy is becsben tartják. Sokan nyaralnak itt. Hozzák a bevételt. A szálloda vendégeinek negyed része magyar.

Bár magyaros ételek nincsenek, garantáltan senki sem fog éhen maradni. Disznóhúst persze nem esznek, de minden egyébbel szolgálnak. Finom ételek, egzotikus gyümölcsök széles választékban. Kezdetben tartottunk a salátáktól (a helyi csapvíz miatt), de rájöttünk, hogy még a védőitalként hozott pálinkára sincs szükségünk az egészség-megőrzéshez.

Az emberek? A nők picik, a férfiak soványak. De mindig mosolyognak. Néha teljesen indokolatlanul elkezdenek énekelni. Ha kell, ha nem, köszönnek.

Végig 30 fok volt. Az utolsó nap eredt el néhányszor a zápor, nemhiába, kezdődik az esős évszak. (Most már kezdődhet!)

Az egyetlen negatívum, a nagyon fárasztó 10 és fél órás utazás.

Most már itt az ideje, hogy eláruljam azoknak, akik nem látták az Oroszlánkirályt, hogy mit jelent a cím: „Semmi baj!" Igen, teljesen más életszemlélettel találkoztunk Zanzibárban. „Pole-pole!" Nyugi-nyugi! Ezt nekünk, magyaroknak sem ártana gyakorolni. Talán boldogabbak lennénk... Nekem ez a tanulság.

S hogy legyen még egy slusz poén: miközben a cikk utolsó sorait gépelem a repülőn, megjelenik a stewardess 3 pohár pezsgővel. A kapitány küldi...

Na, ki intézte? Na ki? Eltalálták! Ez is Szakács Gábor műve! Én mondtam, hogy messzire elér a keze! No, de ennyire? Ráadásul a személyzet nem is magyar...

Hát, Gábor, ezt is köszönöm! (A nyáron Amerikába megyek. Nem jársz arra véletlenül?)

Rajnavölgyi Vilmos

És hogy a történetnek még mindig ne legyen vége. Nagyjából az utunk 8. óráját szundikálom, amikor ébreszt a stewardess, hogy a kapitány szeretne velem beszélni. Bazsa Balázs kapitány úrral és első tisztjével kellemesen elbeszélgettünk a nyaralásról, a pilóta életről, az utazási szokásokról, meg persze Gabi sem maradt ki a témából. (Nyíregyházán Balázs is tanította.)

Ez volt az 55. repülőutam, de ennyi figyelmet még egyiken sem kaptam... Ha csak azon nem, amin Szakács Gabi volt a pilóta...

(Mert ilyen is akadt.)

BÉLA BÉCI BÉLUS (PÉTER):

Paskál és Telehold

Paskál Fürdő lágy vizében szépen lassan úszni kezdek,
hát a szívem hogy bírja majd? Jól, ez remek!!!
Langyos a víz, halkan csobban, igen lágy a testnek,
Eti néni, tanár néni, a pH-ja mennyi lehet?
Felhők közül egy fényesség egyszer-egyszer előbukkan, kivillan,
telehold lesz, Isten bizony,
talán azért mert jól úszom?
Úszás közben gondolkodom, jár az agyam,
olybá tűnik teleholdat sokszor láttam.
De mennyiszer, Halupka úr, tanár bácsi?
Tetszik tudni segíteni kiszámolni?
Választ már csak Űrből vártam,
de itt jő a múlt, előjön a számtan,
hetven évem, nyolcszáz negyven hónap,
huszonöt ezer ötszázötven nap,
meg még tizen nyolcszökőnap,
huszonöt ezer ötszázhatvan nyolcnap,
elosztani kéne már csak huszonnyolccal:
kilecsáztizenhárom. Teleholdat. Láttam.
Ugye nem sok, pontosan ha nem számoljuk,
nagyhirtelen többezernek gondolhatjuk.
Mit mutat ez hetven évről? Nem sokat.
A hetven év semmi, elszáll mint a gondolat.
És telehold hány lesz még? Száztizenegy?
ezért ezt most nézzük együtt, gyertek,
mert ki tudja ezt így előre kiszámolni?
Remélem hogy ezt a verset be tudom
még fejezn

Igaz mese

Mi a siroki Hárskúton, kelet felé haladva az út jobb oldalán rendes épületben lakunk, de megtudva, hogy a harc egyre közeledik, apámék biztonságosabb hely után néznek.

Szerencsénk van, mert picivel feljebb, az úttól balra lévő domboldalon lévő kőlyukak egyikében Berecék családja befogad bennünket. Rajtuk kívül Kisvarga szüle is itt van.

A kb. 10 négyzetméteres szoba a szegényes berendezésekkel és velünk szépen meg is telt.

Feküdni a földre terített pokrócokon és két-három szalmazsákon lehet, de nappal ezek feltekerve, félrehúzva adnak némi mozgásteret. És még az is jó, hogy nappal csak kevesen tartózkodunk bent. A télies idő ellenére a felnőttek találnak valami kinti elfoglaltságot.

A benti homályban kellemes meleg van. A dobkályhában lobogó tűz lángnyelvei mesealakokat festenek a kőlyuk mennyezetére. És már így négy évesen is meséket szövögetnek gondolataim.

A felnőttek nyugtalanságát látva és távoli lövések zaját meghallva, egyre inkább a valóság kelti fel figyelmemet.

Amint beáll az alkony, a lövöldözések szaporodnak. És hamarosan a lövedékek szinte minden irányba, fénycsóvákat húzva, mint a kirajzott Szent János bogarak, úgy röpködnek.

– Mi lesz itt éjszakára? – sóhajtoznak az asszonyok, és párnát, gyúrótáblát nyomkodnak a kis ablakba, hogy valamennyire megvédjen bennünket a véletlenül eltévedő lövedékektől. Ez jótettnek sikeredik, mert éjjel égiháborúra emlékeztető reccsenés és az ablakból leeső tábla hangja riaszt fel bennünket. Hamarosan kiderül, hogy egy akna csapódott a bunkerunk elé. S a párnán átfúródva két hatalmas szilánk éktelenkedik a gyúrótáblában. Ez bizony berepült volna. Gyorsan helyreállítják a védelmi rendszert, mert még szükséges lehet. Szerencsére az éj további részében csak távolabbi lövöldözések hallhatók. Napközben sem teljes ma a csend. Időközönként néhány lövés, máskor, mint amikor kukorica pattog, sorozatok hallhatók.

Kicsivel alkony előtt hirtelen kicsapódik az ajtó és beront két géppisztolyos orosz katona.

– Germán, pusku, partizán jesz? – kiabálják lövésre tartott fegyvereikkel hadonászva.

– Nincs. Semelyik sincs – magyarázzák a bent lévők.

– Harasó! – jegyzik meg és távoznak.

Már az éjszakában járunk, amikor nagy robajjal beront három orosz. Egyikük kis fazekat hoz a kezében, és az asztalra teszi, majd a fekve, betegnek mutatkozó apámra szól:

– Igyi! Vino-vino! – karattyolja. Apámnak nem sok kedve van felkelni, de addig biztatgatják, hogy végül, megadva magát az asztalhoz megy. Mutatnak a fazékra, hogy igyon belőle.

Apám érzi az illatát, hogy bor van benne.

Nem mérgezett-e? Bizonyosan arról akarnak meggyőződni a ruszkik. Nem ellenkezik, önt belőle egy bögrébe és megissza. Szinte rezzenéstelen arccal figyelik.

Látják, hogy nincs tőle baja. Most már ők is isznak. Gyorsan el is fogy. Szünetet sem tartva mondják apámnak, hogy nagyobb edénnyel menjen velük. Körülpillantva a vödröt találják a legalkalmasabbnak. Arra mutatnak. Apám nem ellenkezik. Fogja a vödröt, és megy velük. Hamarosan egy vödör vörös borral térnek vissza, és felteszik az asztalra. Nagyon elcsodálkozom, hogy bor egy vödörrel. Mintha víz lenne. Bort asztalon eddig csak korsóban vagy köcsögben láttam.

– Ebből most vajon mi lesz? – kíváncsian figyelem a fejleményeket. Nem kell sokáig várni. A ruszkik mindenkire, asszonyokra is határozottan ráparancsolnak, hogy igyanak velük. Senki nem mer ellentmondani. Poharak, bögrék kerülnek elő, de az oroszok a maguk részére azt hamarosan aprónak tartják, nagyobbat kérve mutogatnak. Egy kis fazekat kap fülön az egyik, majd a másik körülpillantva felfedezi az ágy alatti bilit. Felragyog az arca, lehajol, és máris kezében van. Az asszonyok nevetve és bosszankodva is, próbálják elvenni tőle, és kézzel-lábbal magyarázzák, hogy az más célt szolgál, de a ruszki mindenképpen ahhoz ragaszkodik. A jelen lévőknek végül annyit sikerül elérniük, hogy legalább rendesen kimossák, mielőtt használatba kerül.

A ruszki nagy örömmel meríti meg, és jó étvággyal szürcsöli ki annak a tartalmát.

– Harasó! Harasó! – mondja, és társaihoz hasonlóan újból megmeríti.

Hamarosan jelentkezik is az ital hatása. Dalolni kezdenek. A magyarokat is kérik, hogy daloljanak velük. Amit ők dalolnak, azt nem tudják. Így aztán ki-ki a maga nyelvén mondja a magáét. Nincs belőle harag, inkább nevetnek egymáson.

Ez nekem már sok. A fejemre húzom a takarót, és aludni próbálok.

Amikor felébredek, már nyoma sincs a dínomdánomnak.

Kezdem elhitetni magammal, hogy csak álmodtam az egészet, de ekkor az orromat megüti a savanykás bor illata. Az asztal közelében

van belőle bőven elcsorgatva. Így már szinte csodálkozom is, hogy a szomjas kőpadozat nem perdül tőle táncra.

A nap folyamán a mellettünk lévő kőlyukba orosz tisztek rendezkednek be.

Egy kicsit tartunk tőlük, de hamarosan rájövünk, hogy inkább hasznunkra válnak. Dél közelben jár az idő, amikor kicsapódik a bunkerunk ajtaja, és belép két géppisztolyos orosz katona.

– Pasli málenkij robot! – hadonásznak a fegyverükkel a felnőttek felé. Ennek fele sem tréfa, gondolhatják lakótársaim. Talán nem is a várható munka az oka, hanem a golyótól való félelem, és a nem tudni, milyen szándék. Próbálják magyarázni, hogy itt betegek, öregek, gyermekek vannak, és megfelelő meleg ruhájuk sincs. Nem igen hatja meg őket, mert szinte erőszakkal tuszkolgatják kifelé a bent lévőket. Szerencsére valaki átfut a szomszédba. Jön is egy tiszt nyomban. A tiszt csupán néhány szót szól, és a katonák távoznak.

Kicsivel ezután a ház elé állítanak egy kis ágyút, és hamarosan lövöldöznek is vele. Tartunk tőle, hogy a németek kiszúrják, és majd ide reccsentenek egyet-egyet. A jellegzetes hangja miatt a felnőttek csipogónak hívják. Nem tudjuk, hogy a tisztek utasítására-e, de hamarosan elviszik innen.

A faluban hol innen, hol onnan, talán meg sem határozható helyről, irányból, már több napja tart a lövöldözés. Lövik azt a másik embert, aki békében lehet, hogy segítőjük, barátjuk lenne. Akik kint jártak, mondják, hogy olykor-olykor már a patak vize is vöröset játszik. Németeknek a jó búvó, kedvező védelmi álláshelyeik miatt lassú az orosz előrejutás. Mi civilek már nagyon unjuk az egészet. A kenyér már régen elfogyott. Sütésre pedig, még ha lenne is miből, nincs lehetőség. Az utóbbi időben a sparhelt tetején vagy a sütőjében legfeljebb laska, kukoricamálé, görhe, esetleg ganca készült. De már a liszt és a kukoricakása is fogyóban van. Szemes főtt kukorica, főzött marhatök kezdi adni az étkezési változatosságot. Ezek lesznek a reggeli, az ebéd és a vacsora.

A szomszéd bunkerből gyakran ínycsiklandozó illatok szállnak. Anyám felsóhajt, majd mondja:

– A gyerekeknek már jó lenne egy kis változatosság!

– No, várj csak! Mindjárt megpróbálkozunk valamivel – jelenti ki Szüle, és kézbe véve egy kis lábast, megfogva az én kezem, átballagunk a szomszédba. Akadálytalanul benyitunk.

A helyiségben négy egyenruhás férfi és egy fiatal nevetgélő leány van. Aki meglepetésemre magyarul mondja az őt csiklandozónak, hogy*: – Hagyjál*!

Ketten éppen kanalazzák az ebédjüket. Egy pedig a kondér mellett áll. Mindannyian ránk tekintenek. Valamennyi férfinak valami rangot jelző vállapja van, de az lehet a nagyobb tiszt, aki próbál megérteni bennünket. Nem kell sok magyarázat vagy kérés, int a kondér mellett álló katonának. Az elveszi a lábaskát, és telepakolja tejberizzsel. Átnyújtja. Köszönjük és távozunk. A tiszt jelzi, hogy máskor is mehetünk. Haza érve négy részre osztódik az ajándék, mert kicsik négyen vagyunk.

– Hát, ilyen jót eddig még soha nem ettem!

A következő napon Mancika megy. Majd az újabb napokon más is sorra kerül, de később nekünk, gyerekeknek már nem is kell mennünk, csak valaki átviszi az edényt, és megtöltik valami finomsággal. De olyan igazán nagyon-nagyon finom tejberizst, mint első ízben, soha többet nem kaptunk. Lassan telnek a fagyos, de hómentes, lövésektől zajos napok.

Egyik reggel szokatlan mozgásra ébredek. Felpillantva látom, hogy egy tántorgó, részeg orosz katona botorkált be a helyiségünkbe.

– Igyi szjudá, zséncsina! – mondogatja a nők felé kinyújtva karját, és próbálja valamelyiküket elkapni. Amint a nők ide-oda futkosnak, a mi dunnánkra is rátapos nagy csizmájával.

– Ez már igazán több a soknál! – A betegnek mutatkozó apám nem tudja tovább türtőztetni magát. Ledobja magáról a dunnát, felugrik, és az oroszt úgy meglöki, hogy az, mint egy zsák, hanyatt kirepül az ajtón.

– Jaj! Most mi lesz? – ijednek meg az asszonyok. Apám sem gondolhat sok jóra, de nyugodtságot erőltetve magára igyekszik visszafeküdni. Nem így anyám. Fut segítségért.

A részeg feltápászkodva, fegyverrel a kézben ront be hozzánk. A benn lévő asszonyok sikoltva ugranak félre. Apám hirtelen felül, szembenézve a várható támadójával, miközben gondolatok suhannak át agyán:

– A harcolók között járva, megúsztam. Most egy részeg miatt, családom előtt pusztuljak el?

Nem a félelem, inkább a düh és keserűség keríti hatalmába.

– Nem adom fel ilyen könnyen! – dönti el, és újra felugrani készül, de abban a pillanatban az érkező tiszt elkiáltja magát:

– Szoldát, sztoj!

Kirántja kezéből a fegyvert, és lekever neki akkora pofont, hogy a katona rendesen megtántorodik. Mond még neki valami számomra érthetetlent. Megragadja a gallérját, és maga előtt tolva távoznak. Itt benn egy percnyi síri csend következik, majd felszabadultan, mosolyogva elhangzik néhány szó. Csak némi idő elteltével tárul ki újra, lakótársaim által, az ajtó.

A közelben most már csendesnek, nyugodtnak tűnik minden.

Távolabbról néha azért hallható egy-egy pukkanás. Számomra furcsának tűnik, hogy igazából éjjel harcolnak, amikor nem látnak, de a közel harmadik hét elteltével már kezdem ezt is megszokni. Az a hír járja, hogy a házak között már csak oroszok vannak, de a várban és környékén még tartják magukat a németek. A Mátra felől is gyakran hallani még lövéseket.

Megint véget ér egy nap. Leszáll az est. Most szokatlanul nagy a csend.

– Most végre mindenki nyugodtan végigalhatja az éjszakát – gondolom.

De nem így van, a szokatlan csend nyugtalanító. Van, aki félig ébren éli át az éjjelt. Hajnalodik, amikor valaki kimegy a szobából. Majd egy fellelkesült hang beszól:

– Vége van a háborúnak!

A szomszédból a tisztek is eltávoztak. Kicsit sértve érzem magam.

– Azért elbúcsúzhattak volna!

Hallani, hogy néhány orosz jármű még elhalad az úton.

– Mi van? Talán vége a harcnak? – kérdezi valaki tőlük.

– Pasli, mert német curikk hatvan kolko kilométert – adják a megnyugtató hírt. Autók, harckocsik egy ideig még zúgnak. Reggel kilenc óra tájban elvonul az utolsó is. Szinte teljes a csend. Majd emberi hangfoszlányokat libbent felénk a decemberi szél. A bunkernek nevezett kőlyukban már mindenki ébren van. De még mindig nem akarjuk elhinni, hogy a közel egy hónapos bezártságnak tényleg vége.

Rövid időre teljesen elcsendesedik az utca, de hamarosan betölti az előbújó emberek boldog zsivaja. Szomszédok, rokonok, barátok ölelkeznek össze. Örülnek egymásnak, a túlélésnek. Megy mindenki megkeresni otthonát, rokonait, ismerőseit.

Mi is összekapkodunk néhány dolgot, és indulunk haza.

– Csak utánam gyertek, mert akna vagy egyéb veszély lehet! – mondja apám, miközben engem a nyakába fogva cipel. Gödröket, épület törmelékeket kell kerülgetni. Nincs messze a házunk, de szokatlan látni való így is akad bőven. Lyukas tetők, ledőlt kémények, kidőlt kerítések, kitört ablakok. Alig van olyan ház, melyen semmi hiba nem látható. Az árokban megcsonkított lótetem fekszik. Itt-ott ruhafoszlányok kellemetlen eseményről tanúskodnak.

A házunkhoz érünk. A tetőről néhány cserép és az egyik ablakból az üveg hiányzik, ráadásul még a hidunk is meg van roggyanva, csak óvatosan tudunk átlibegni rajta.

Tuza Tibor

TEHETSÉGEK SIROKBAN
BUJÁKI BALÁZS

A múlt év decemberében Bujáki Balázs megmutatott pár rajzát, és kérte, mondjak valamit róluk. Hirtelen nem találtam szavakat, annyira megleptek ezek a hihetetlen finomsággal készített grafikák. Nem kívánom most méltatni ezek értékeit, mert hamarosan el fog jönni az ideje ennek is egy tervezett kiállítás során, mikor valamennyi rajzát láthatjuk. Most csupán annyit kértem Balázstól, hogy írjon pár sort magáról mellékletként.

Borics József

Bujáki Balázs rajza

Bujáki Balázsnak hívnak, 1981. 11. 20-án születtem Egerben. Sirokban nőttem fel, általános iskolai tanulmányaimat is itt végeztem. Kedvenc tantárgyaim közé tartozott a rajz. A szakkör állandó résztvevője voltam, ahol többek között a linóleummetszet és a gipszplakett készítését is elsajátíthattam.

A tantárgy és a rajzolás iránti szeretetet Borics Jóska bácsinak, egykori rajztanáromnak köszönhetem. A tőle tanult és elsajátított ismeretekből dolgozom mai napig. Középiskoláimban két versenyen vettem részt, melyeken első és második helyezéseket értem el.

Ezután csaknem 20 évig nem foglalkoztam a rajzolással. 2021-ben ragadtam újra ceruzát, azóta többnyire a saját örömömre és kikapcsolódásomra rajzolok, de pár megrendelésem is volt már. Kedvencem a grafitceruza és a pasztellkréta. Kedvelem a tájképeket, az állatokat, a portrékat. 2023-ban elvégeztem egy tetováló tanfolyamot, így a megszerzett tudást ebben a művészeti ágban is aktívan tudom kamatoztatni.

Bujáki Balázs

VICCES PILLANATOK

Mézédes tavaszra való méhecskés viccek

Miért nincs a méhecskének cipellője?

Mert ha lenne, letaposná a virágot!

Hogy hívják a maffiózó méhecskét?

Don Go.

Mi az: müz-müz?

Méhecske hátramenetben.

Mi a különbség a méh és a darázs között?

A darázs nem gyűjt vasat...

Miért királynője van a méheknek és nem kormánya?

Mert ha kormánya lenne, tuti, hogy nem lenne méz.

– Jean, bezárta a méheket a padlásra?

– Nem uram, de a létrát azért elvettem alóluk!

Két virág beszélget:

– Szeretlek.

– Én is!

– Jó, akkor hívjuk a méhecskét...

Két méhecske repül egyik virágról a másikra, megszólal az egyik:

– Neked is a tavasz a kedvenc évszakod?

– Úristen, egy beszélő méhecske!

A rovarok fociznak a réten. A méhecske odarepül az egyik, padon ülő bogárhoz, és megkérdezi:

– Te miért nem játszol?

– Nem látod? Én vagyok a cserebogár!

A rendőr szomorúan ballag az utcán.

– Veled meg mi van? - kérdezi a barátja.

– Ne is mondd, a feleségem kórházban van.

– És melyik osztályon fekszik?

– Azt hiszem, a méhészeten...

Újév napjára leesik a hó, és a méhész szomszédja hólapátolás zajára ébred.

– Mit csinálsz ilyen korán, méhész szomszéd?

– Havat hányok.

– Pedig úgy emlékszem, tegnap mézes pálinkával és mézborral búcsúztattuk az Óévet...

A skót elküldi a fiát mézért.

– Ebbe a csuporba kérek mézet.

– 2 font lesz.

– Nincs most pénzem, nem lehetne hitelbe?

– Nem lehet, már így is tartoztok.

– Csak még most az egyszer...

– Nem! Add csak vissza a mézet, amit kaptál.

A fiú visszaönti a mézet, majd belenéz a csuporba:

– Igaza volt apámnak, ez tényleg elég lesz kettőnknek vacsorára...

Amikor a tesókat felvilágosítják a szülők...

Először a nagyobbat hívják magukhoz, és hosszasan taglalják a méhek-virágok témát, majd rátérnek az emberi anatómiára. Mikor végeztek, szólnak a fiúnak, hogy küldje be a kisöccsét.

– Öcskös, menj be apuékhoz, mondani akarnak valamit.

– Mit akarnak?

– Emlékszel, mit csinált a bébiszitter meg a barátja a múlt héten a nappaliban?

– Igen.

– Na, csak annyit akartak faterék, hogy a méhek is ugyanígy csinálják...

Na, ez nem a méhekről szól, de a tavaszi záporról.

Két jó barát a kocsmába menekül a zuhogó eső elől. Isszák a fröccsöket, s az ablaküvegen át bámulják a dörgést-villámlást meg a hatalmas, kövér cseppeket.

– Jól jön ez az eső a földeknek - mondja az egyik. - Minden pillanatok alatt kibújik most.

– Ne ijesztgess! Épphogy eltemettük az anyósomat...

T.G.

ANYAKÖNYVI HÍREK

2024. DECEMBER 5. NAPJA ÉS 2025. MÁRCIUS 31. NAPJA KÖZÖTT

Házasságkötésük alkalmából sok boldogságot kívánunk!

Időpont	Menyasszony	Vőlegény	Házasságkötés helye
2024. december 28.	*Molnár Anna*	*Lovas Miklós*	*Sirok*
2025. január 10.	*Danó Melánia*	*Samu Roland*	*Sirok*
2025. január 20.	*Suha Georgina*	*Tamás Krisztián*	*Sirok*
2025. február 19.	*Szendrey Erzsébet Beatrix*	*Puporka Jenő*	*Sirok*

Gyermek neve	Születési helye, ideje	Anya neve	Apa neve
Bujáki Márk Attila	Eger, 2024. december 7.	Farkas Fruzsina	Bujáki Márk
Szabó Zente	Eger, 2025. február 20.	Suba Martina Angyalka	Szabó László Csaba
Mundrák Zorka Lia	Eger, 2025. március 8.	Mihály Adrienn	Mundrák Bertold

Gratulálunk a gyermek születéséhez!

Az elhalt neve	Születés éve	Elhalálozás ideje
Balázs László	*1943.*	*2024. október 26.*
Istóková Gizella Gálová Gizella	*1946.*	*2025. január 9.*
Tóbik Józsefné Szecskó Malvin	*1932.*	*2025. január 10.*
Sipos József	*1956.*	*2025. január 16.*
Csikós Mónika	*1978.*	*2025. február 2.*
Bartal Istvánné Szabó Mária	*1955.*	*2025. február 4.*
Kovács Sándorné Szerencsi Ilona	*1954.*	*2025. február 4.*
Petrán Miklós	*1943.*	*2025. február 13.*
Kiss Istvánné Gábor Magdolna	*1937.*	*2025. február 13.*

Őszinte részvétünk az elhunytak hozzátartozóinak!

Kedves Újságolvasók!

Az anyakönyvi hírekben csak azok a Sirokban történt születési, házasságkötési vagy halálozási események jelennek meg, amelyet közvetlen hozzátartozó kér.

Továbbra is szívesen adunk hírt azon személyek anyakönyvi eseményéről is, akik az idők folyamán elkerültek a községből.

Tisztelettel: Osztafin Enikő anyakönyvvezető

A Mi Falunk

A siroki önkormányzat háromhavonta megjelenő folyóirata.
Felelős kiadó: Tuza Gábor polgármester. 3332 Sirok, Borics Pál u. 6.
Nyomdai kivitelezés: Séd Nyomda, Szekszárd